

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 179/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom doc. JUDr. B. F., PhD., Advokátska kancelária F., s. r. o., B., ktoré sú vedené pod sp. zn. Rvp 3555/2012 až sp. zn. Rvp 3575/2012, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uzneseniami Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 2 Er 390/2010 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 510/2010 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 424/2010 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 710/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 652/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 324/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 19/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 21/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 22/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 795/2008 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 788/2008 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 782/2008 zo 16. marca 2012, sp. zn. 8 Er 161/2008 z 20. februára 2012, sp. zn. 8 Er 302/2008 z 20. februára 2012, sp. zn. 8 Er 787/2008 z 20. februára 2012, sp. zn. 4 Er 443/2003 z 22. februára 2012, sp. zn. 4 Er 426/2003 z 22. februára 2012, sp. zn. 8 Er 389/2010 z 13. marca 2012, sp. zn. 8 Er 621/2009 z 22. februára 2012, sp. zn. 8 Er 434/2009 z 22. februára 2012 a sp. zn. 8 Er 147/2009 z 21. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 3555/2012, sp. zn. Rvp 3556/2012, sp. zn. Rvp 3557/2012, sp. zn. Rvp 3558/2012, sp. zn. Rvp 3559/2012, sp. zn. Rvp 3560/2012, sp. zn. Rvp 3561/2012, sp. zn. Rvp 3562/2012, sp. zn. sp. zn. Rvp 3563/2012, sp. zn. Rvp 3564/2012, sp. zn. Rvp 3565/2012, sp. zn. Rvp 3566/2012, sp. zn. Rvp 3567/2012, sp. zn. Rvp 3568/2012, sp. zn. Rvp 3569/2012, sp. zn. Rvp 3570/2012, sp. zn. Rvp 3571/2012, sp. zn. Rvp 3572/2012, sp. zn. Rvp 3573/2012, sp. zn. Rvp 3574/2012 a sp. zn. Rvp 3575/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 3555/2012.

2. Sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 11. apríla 2012 doručené sťažnosti spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a uzneseniami Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 Er 390/2010 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 510/2010 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 424/2010 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 710/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 652/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 324/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 19/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 21/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 22/2009 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 795/2008 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 788/2008 zo 16. marca 2012, sp. zn. 2 Er 782/2008 zo 16. marca 2012, sp. zn. 8 Er 161/2008 z 20. februára 2012, sp. zn. 8 Er 302/2008 z 20. februára 2012, sp. zn. 8 Er 787/2008 z 20. februára 2012, sp. zn. 4 Er 443/2003 z 22. februára 2012, sp. zn. 4 Er 426/2003

z 22. februára 2012, sp. zn. 8 Er 389/2010 z 13. marca 2012, sp. zn. 8 Er 621/2009 z 22. februára 2012, sp. zn. 8 Er 434/2009 z 22. februára 2012 a sp. zn. 8 Er 147/2009 z 21. februára 2012 (ďalej aj „napadnutý postup“ a „napadnuté uznesenia“).

Sťažovateľka v sťažnostiach uviedla, že pôsobí pri výkone svojej prevažujúcej podnikateľskej činnosti na trhu krátkodobých úverov do 3 500 € s dobou splatnosti 1 mesiac až 12 mesiacov. Poskytuje úvery fyzickým osobám a živnostníkom vo všetkých regiónoch Slovenskej republiky prostredníctvom zmluvnej siete pracovníkov obchodnej služby a siete kontaktných miest. Keďže jedným z legálne uznaných predmetov podnikania je poskytovanie úverov z vlastných zdrojov, častokrát sa pri neplnení zmluvných záväzkov svojich klientov (príjemcov pôžičiek) dostáva do pozície veriteľa a je nútená domáhať sa úhrady pohľadávok prostredníctvom súdneho konania a následne pri nerešpektovaní súdnych rozhodnutí dlžníkmi prostredníctvom exekučného konania.

V záujme vymoženia svojich pohľadávok podala súdnemu exekútorovi JUDr. R. K. (ďalej len „súdny exekútor“) návrhy na vykonanie exekúcie.

Okresný súd napadnutými uzneseniami vylúčil vo veci konajúceho súdneho exekútora z vykonávania exekúcie v označených konaniach okresného súdu z dôvodu, že bol pred vymenovaním do funkcie súdneho exekútora zamestnancom sťažovateľky ako účastníčky exekučného konania (v danom prípade oprávnenej), čo podľa názoru okresného súdu zakladá dôvod na jeho vylúčenie.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami bolo porušené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože okresný súd:

«a) bez toho aby upovedomil sťažovateľa o Náleze ústavného súdu zo dňa 13. 04. 2011, sp. zn.: III. ÚS 322/2010-37 - z ktorého zjavne súd vychádzal;

b) bez toho aby vykonal akékoľvek dokazovanie v otázke subjektívnej alebo objektívnej zaujatosti súdneho exekútora vo veci alebo v pomere k účastníkom exekučného konania;

c) bez toho aby existovali akékoľvek racionálne pochybnosti o legálnom a legitímnom postupe súdneho exekútora v exekúcii;

d) bez toho aby existovali oprávnené obavy sťažovateľa alebo povinného o legálny priebeh exekúcie;

e) bez toho aby umožnil sťažovateľovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k otázke zaujatosti a to aj na podklade konkrétnych dôkazov a rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn.: III. ÚS 322/2010; rozhodol s konečnou platnosťou (podľa ust. § 30 ods. 10 Exekučného poriadku proti rozhodnutiu všeobecného súdu o námietke zaujatosti exekútora nemožno podať opravný prostriedok) o právnom postavení sťažovateľa, pričom toto rozhodnutie vyvolalo právne účinky do budúcnosti a definitívne zbavilo sťažovateľa možnosti dosiahnuť vymoženie svojej pohľadávky výkonom exekučnej činnosti realizovanej súdnym exekútorom - JUDr. R. K.».

Sťažovateľka namieta tiež porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pretože «Všeobecný súd svojím rozhodnutím, ktoré bolo vydané v konaní vedenom bez dodržania zásad spravodlivého súdneho procesu, obmedzil majetkové práva sťažovateľa takým spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s článkom č. 20 ods. 1 Ústavy SR a článkom č. 1 Protokolu č. 1. Napadnutým rozhodnutím všeobecného súdu došlo k reálnemu ohrozeniu majetku sťažovateľa existujúceho v podobe pohľadávky a jej príslušenstva a taktiež došlo k zníženiu majetku sťažovateľa o majetok vynaložený na výkon exekúcie zvoleným súdnym exekútorom. Sťažovateľ mal teda v zmysle článku č. 20 ods. 1 Ústavy SR a článku č. 1 Protokolu č. 1 majetok chránený Dohovorom o ktorý však nelegálnym postupom a rozhodnutím všeobecného súdu bez akejkoľvek náhrady prišiel.».

Sťažovateľka namieta aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru tvrdiac, že «aj keď výkon a ochrana jeho práva na spravodlivý súdny proces mala byť rovnaká, mal v konaní pred všeobecným súdom výrazne nevýhodné postavenie a bolo s ním zaobchádzané odlišne. Sťažovateľ však bol, a to najmä vzhľadom k faktu, že všeobecný súd rozhodoval o jeho práve na výkon súdneho rozhodnutia zvoleným exekútorom a toto rozhodnutie výrazne ovplyvnilo jeho právne postavenie, účastníkom konania rovnako ako povinný. Z okolností daného prípadu nemožno vyšpecifikovať také skutočnosti, ktoré by mohli objektívne a rozumne ospravedlniť takéto odlišné zaobchádzanie. Odlišné zaobchádzanie

so sťažovateľom nemožno ospravedlniť jeho iným postavením (postavením oprávneného), pretože takýto dôvod je priamo Ústavou SR a Dohovorom špecifikovaný ako dôvod zakázaného odlišného zaobchádzania.»

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka vo svojich sťažnostiach navrhuje, aby im ústavný súd vyhovel a nálezom vyslovil porušenie označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu postupom a napadnutými uzneseniami okresného súdu v označených konaniach, napadnuté uznesenia okresného súdu zrušil, veci vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie, ako aj náhradu trov konania.

II.

7. Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) alebo Trestného poriadku.

8. Podľa § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

9. V danom prípade sa sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 3555/2012 až sp. zn. Rvp 3575/2012 týkajú tých istých účastníkov konania (sťažovateľka a okresný súd), pričom navyše sú takmer identické z hľadiska právnej argumentácie použitej v nich sťažovateľkou, ako aj z hľadiska právneho problému, ku ktorému bude potrebné zo strany ústavného súdu prijať meritórny záver.

10. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd rozhodol o spojení sťažností na spoločné konanie podľa § 112 ods. 1 OSP v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde (bod 1 výroku tohto uznesenia).

III.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. K namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uzneseniami okresného súdu

13.1 Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V obsahu označených práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97).

13.2 Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnému právnomu problému nastolenému v sťažnostiach sťažovateľky, ktorý spočíva v tom, či okresný súd konal v medziach svojej právomoci, keď samotnú skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom oprávnenej pred vykonávaním exekúcie (hlavne pre jeho pomer k účastníkovi konania v tomto prípade na strane oprávnenej), považoval za dôvod na jeho vylúčenie z vykonávania exekúcie.

13.3 Podľa § 3 Exekučného poriadku exekútor vykonáva exekučnú činnosť nestranne a nezávisle.

Podľa § 4 Exekučného poriadku činnosť exekútora je nezlučiteľná s pracovným pomerom alebo s obdobným pracovným vzťahom, podnikaním, členstvom v štatutárnom orgáne obchodnej spoločnosti alebo družstva alebo členstvom v dozornom orgáne obchodnej spoločnosti alebo družstva alebo s vykonávaním inej zárobkovej činnosti s výnimkou vedeckej, pedagogickej, literárnej, umeleckej a publicistickej činnosti.

Podľa § 5 Exekučného poriadku v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti má exekútor postavenie verejného činiteľa (odsek 1). Vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci (odsek 2).

Podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor je vylúčený z vykonávania exekúcie, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, ktorá je predmetom exekúcie, k účastníkom exekučného konania alebo k ich zástupcom, možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti.

Podľa § 30 ods. 3 Exekučného poriadku len čo sa exekútor dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to bezodkladne súdu...

Podľa § 30 ods. 4 Exekučného poriadku účastníci exekučného konania majú právo vyjadriť sa o osobe exekútora.

Podľa § 30 ods. 5 Exekučného poriadku účastník môže uplatniť námietku zaujatosti u exekútora najneskôr do piatich dní odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie alebo do piatich dní od dňa, odkedy sa mohol dozvedieť o dôvode, pre ktorý je exekútor vylúčený...

Podľa § 30 ods. 6 Exekučného poriadku v námietke zaujatosti musí byť uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť exekútor vylúčený, a kedy sa účastník podávajúci námietku zaujatosti o tomto dôvode dozvedel.

13.4 Okresný súd v odôvodneniach označených uznesení podrobne odôvodnil, prečo považoval skutočnosť, že súdny exekútor bol v minulosti zamestnancom sťažovateľky (oprávnenej), za okolnosť vylučujúcu ho z vykonávania exekúcie podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku.

K uvedenému ústavný súd dodáva, že nezlučiteľnosť činnosti (funkcie) súdneho exekútora s pracovným pomerom (a inými) vyplývajúca z § 4 Exekučného poriadku predstavuje záruku, že súdny exekútor svoju činnosť spočívajúcu v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí bude vykonávať nezávisle a nestranne v zmysle § 3 Exekučného poriadku. Súdny exekútor vykonávaním činnosti, ktorá je nezlučiteľná s pracovným pomerom, môže oprávnene vyvolať pochybnosti o jeho nestrannosti a nezaujatosti vo vzťahu k účastníkom exekučného konania. Uvedené konanie nevylučuje ani disciplinárnu, resp. trestnú zodpovednosť súdneho exekútora ako verejného činiteľa. Skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom účastníka exekučného konania (v danom prípade oprávneného), je okolnosťou vylučujúcou ho z vykonávania exekúcie podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku, ktorú je v zmysle § 30 ods. 3 Exekučného poriadku povinný

bezodkladne oznámiť súdu (obdobne rozhodoval ústavný súd o tomto právnom probléme v porovnateľných veciach sp. zn. II. ÚS 3/2012, I. ÚS 113/2012, I. ÚS 137/2012 a II. ÚS 592/2011). Ak súd vylúči exekútora z vykonávania exekúcie, v exekúcii pokračuje ten exekútor, ktorého navrhne oprávnený a ktorého vykonaním tejto exekúcie poverí súd (§ 30 ods. 11 Exekučného poriadku).

13.5 S odkazom na citovanú právnu úpravu tak nie je potrebné preukázať zaujatosť súdneho exekútora, ale postačí už samotné preukázanie existencie dôvodných pochybností o jeho nezaujatosti. Uvedené je konštruované v súlade so zásadou, ku ktorej dospel v rámci svojej rozhodovacej praxe Európsky súd pre ľudské práva, a to, že „spravodlivosť musí byť nielen poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná“ (rozhodnutie *Delcourt v. Belgicko*, Publication of the European Court of Human Rights, Series A, č. 11, s. 17, § 31).

Vzhľadom na uvedené nemožno podľa názoru ústavného súdu ani právne závery okresného súdu vyjadrené v označených uzneseniach považovať za svojvoľný výklad a aplikáciu príslušných ustanovení Exekučného poriadku, ktorý by mohol mať za následok porušenie ústavou garantovaných práv sťažovateľky ako účastníčky exekučného konania.

13.6 Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom označených uznesení okresného súdu konštatuje, že okresný súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Exekučného poriadku podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné.

Okresný súd podľa názoru ústavného súdu postupoval ústavne súladným spôsobom, keď označenými uzneseniami rozhodol o vylúčení súdneho exekútora z vykonávania exekúcie podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku z dôvodu, že mal preukázanú pochybnosť o jeho nezaujatosti.

13.7 Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutými uzneseniami okresného súdu a predchádzajúcim postupom okresného súdu v označených

konaniach a základným právom sťažovateľky na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť porušenie ňou označených práv. Právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery okresného súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

13.8 Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutými uzneseniami okresného súdu ďalej konštatuje, že obsahom práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (m. m. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

13.9 Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažností v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami okresného súdu a napadnutým postupom okresného súdu v označených konaniach sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

14. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami okresného súdu

14.1 Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Toto ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

14.2 Ústavný súd po preskúmaní napadnutých uznesení okresného súdu dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutých uznesení okresného súdu nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že by nimi mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže okresný súd v posudzovaných prípadoch ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy.

14.3 Ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutými uzneseniami okresného súdu a právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu nie je príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prijatí sťažností na ďalšie konanie.

14.4 Ústavný súd preto vzhľadom na uvedené pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažností odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu v označených konaniach a napadnutými uzneseniami okresného súdu

15.1 Sťažovateľka tiež namietala porušenie „základného práva“ podľa čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v označených konaniach a napadnutými uzneseniami okresného súdu. Sťažovateľka toto „základné právo“ v sťažnostiach označovala ako „všeobecný zákaz diskriminácie“, a z dôvodu jeho porušenia žiadala vysloviť porušenie tohto článku ústavy a dohovoru.

15.2 Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo k etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných dohovorom musí byť zabezpečené bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

15.3 Podľa názoru ústavného súdu medzi úpravou čl. 12 ods. 2 ústavy a úpravou čl. 14 dohovoru nemožno vidieť zásadnú obsahovú odlišnosť. Oba uvedené články (ústavy a dohovoru) upravujú zákaz diskriminácie.

Ustanovenie čl. 12 ods. 2 ústavy má charakter ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Uvedené ustanovenie ústavy je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ak neboli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, nie je potrebné deklarovať ani porušenie tohto ustanovenia ústavy (IV. ÚS 119/07).

15.4 Ústavný súd konštatuje, že napriek tomu, že sťažovateľka porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru v sťažnostiach odôvodnila, ústavný súd v argumentácii namietaného porušenia týchto článkov nevedel identifikovať, v čom konkrétne malo dôjsť

k porušeniu zákazu diskriminácie z dôvodu „iného postavenia“ sťažovateľky v označených konaniach. Sťažovateľka v sťažnostiach poukazovala na svoje postavenie ako oprávnenej v exekučnom konaní a postavenie povinného v exekučnom konaní a v tejto súvislosti tvrdila, že došlo k odlišnému zaobchádzaniu z dôvodu „postavenia oprávneného“. Ústavný súd vychádzajúc však z obsahu čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru a napadnutým postupom okresného súdu v označených konaniach a napadnutými uzneseniami okresného súdu, ktorá by signalizovala možnosť vysloviť porušenie týchto článkov po prijatí sťažností na ďalšie konanie.

15.5 Ústavný súd preto vzhľadom na uvedené pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažností odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2012